

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 682/2025-73

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov

██████████ a maloletého ██████████
██████████ zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7A, Bratislava, oboch právne zastúpených advokátom JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Kořice, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Bratislava II sp. zn. 39Em/3/2024 z 10. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavným sťažnostiam **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Mestského súdu Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39Em/3/2024 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením sp. zn. 39Em/3/2024 z 10. júla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, prikázať mestskému súdu bezodkladne konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 20 000 eur a nahradiť jej trovy konania. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola vedená pod sp. zn. Rvp 2118/2025.

2. V rovnaký deň, t.j. 12. augusta 2025, bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť maloletého sťažovateľa, v zastúpení jeho matky (sťažovateľky), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, základného práva na rodičovskú výchovu a starostlivosť podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením. Ústavná sťažnosť maloletého sťažovateľa bola vedená pod sp. zn. Rvp 2129/2025.

3. Uznesením č. k. PLs. ÚS 54/2025-6 z 10. septembra 2025 ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojil ústavné sťažnosti sťažovateľov podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2118/2025.

4. Uznesením č. k. IV. ÚS 682/2025-24 zo 16. decembra 2025 ústavný súd ustanovil maloletému sťažovateľovi kolízneho opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7A, Bratislava, a ústavné sťažnosti sťažovateľov podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

5. Z obsahovo totožných ústavných sťažností vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľky ako oprávnenej je mestským súdom [pôvodne Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“)] vedené konanie o výkon rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 38P/60/2017 z 21. apríla 2022 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11CoP/73/2023 z 24. januára 2024, ktoré upravuje styk sťažovateľky s jej maloletým synom (ďalej aj „exekučný titul“). Návrh na výkon rozhodnutia sťažovateľka podala 14. marca 2024 z dôvodu, že otec maloletého dieťaťa ignoruje vykonateľné rozhodnutia súdov a znemožňuje jej styk so synom.

6. Uznesením č. k. 39Em/3/2024-221 z 28. mája 2024 mestský súd nariadil výkon exekučného titulu upravujúceho styk sťažovateľky s maloletým dieťaťom a nariadil taktiež neodkladné opatrenie, ktorým obom rodičom uložil výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu a odložil výkon súdneho rozhodnutia do doručenia záverečnej správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave z realizácie neodkladného opatrenia. Uznesením krajského súdu sp. zn. 15CoE/13/2024 z 20. januára 2025 bolo na základe odvolania sťažovateľky nariadené neodkladné opatrenie zrušené.

7. Následne otec maloletého sťažovateľa podaním z 3. apríla 2025 navrhol odklad výkonu súdneho rozhodnutia, ktorému mestský súd napadnutým uznesením vyhovel a odložil výkon súdneho rozhodnutia do právoplatného skončenia konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. B3-39Em/2/2021. V odôvodnení chronologicky opísal priebeh konania, priebeh jednotlivých stretnutí sťažovateľky s maloletým a obsah podaní účastníkov a s poukazom na § 389 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), § 3 ods. 2 a § 4 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých

v znení vyhlášky č. 413/2023 Z. z. (ďalej len „vyhláška č. č. 207/2016 Z. z.“) a § 28 ods. 1 a 2 a § 43 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) uviedol, že aktuálne je krajským súdom vedené konanie o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu mestského súdu č. k. B3-39Em/2/2021-1022 z 15. novembra 2024, ktorým bol za neprípustný vyhlásený výkon rozhodnutia okresného súdu č. k. 37P/32/2021-92 z 21. apríla 2021 vo výrokoch o nariadení neodkladného opatrenia týkajúceho sa povinnosti maloletého sťažovateľa podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu a povinnosti otca zabezpečiť účasť maloletého na odbornom psychologickom poradenstve v presne určených dňoch a časoch a v tejto časti bolo konanie zastavené. Súd prvej inštancie konštatoval, že maloletý sťažovateľ je právoplatne zverený do osobnej starostlivosti otca, ktorý mu zabezpečuje riadnu starostlivosť, uhrádza jeho výdavky, venuje sa mu, maloletý prosperuje, má vynikajúce študijné výsledky, je zdravý, má blízky citový vzťah s otcom. Podľa názoru súdu sa určený styk nerealizuje z dôvodov na strane sťažovateľky, ktorá svoje správanie nemení, nenašla si zatiaľ cestu k maloletému, ktorý ju naďalej odmieta. Z pohovoru s maloletým vykonaným kolíznym opatrovníkom mestský súd zistil, že jeho odmietavý postoj je ovplyvnený agresívnym správaním sťažovateľky a jej útokmi na všetkých ľuďoch v jeho okolí vrátane otca, policajtov, sociálnych pracovníkov a ďalších. Sťažovateľka však zmenu svojho správania odmieta, ako aj účasť na odbornom psychologickom poradenstve. Za týchto okolností súd nepovažoval výkon rozhodnutia za súladný so záujmom maloletého sťažovateľa, ktorého zdravý vývoj je ohrozený. Keďže prebiehajúce konanie vo veci núteného výkonu vo veci odborného psychologického poradenstva nie je právoplatne skončené a zdravý psychický vývin maloletého môže byť vážne ohrozený núteným výkonom súdneho rozhodnutia za situácie, ak sťažovateľka nepristúpi k zmene svojho správania, mestský súd rozhodol o odklade výkonu súdneho rozhodnutia do právoplatného skončenia konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. B3-39Em/2/2021.

8. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia už v konaní pred ústavným súdom ústavnými sťažnosťami z 11. februára 2025 namietali porušenie svojich práv (identických ako v prerokúvanej veci, pozn.) postupom mestského súdu v totožnom napadnutom konaní, pričom o prechádzajúcich ústavných sťažnostiach sťažovateľov ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 158/2025-57 z 23. apríla 2025 tak, že ich ústavným sťažnostiam nevyhoveli. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že po podrobnom preskúmaní postupu mestského súdu nezistil sťažovateľmi tvrdenu nečinnosť a neefektívnosť, a teda ani existenciu zbytočných prietahov.

9. Vzhľadom na skutočnosť, že o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľov vo veci existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 158/2025-57 z 23. apríla 2025, pričom obsahom citovaného rozhodnutia je aj prehľad procesných úkonov vo veci vykonaných (bod 19 – 19.3 nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 158/2025-57 z 23. apríla 2025), v záujme hospodárnosti konania ústavný súd ďalej bez toho, aby opätovne uvádzal procesné úkony vykonané v napadnutom konaní v období od začiatku konania do marca 2025, sa obmedzil na prezentovanie procesných úkonov vykonaných v období od apríla 2025. Pre úplnosť uvádza, že predmetom konania vo veci oboch ústavných sťažností je postup mestského súdu v napadnutom konaní v posudzovanom časovom období od podania návrhu na výkon rozhodnutia až do súčasnosti, ústavný súd preto pri rozhodovaní

vo veci ústavných sťažností vychádzal (aj) z prehľadu procesných úkonov tak, ako boli uvádzané v už citovanom náleze ústavného súdu (I. ÚS 158/2025).

II.

Argumentácia sťažovateľov

10. Sťažovatelia v ústavných sťažnostiach po chronologickom opise napadnutého konania uvádzajú, že ide o konanie týkajúce sa maloletého dieťaťa, t. j. konanie, pri ktorom by mal byť zo strany súdov zvýšený dôraz na rýchlosť konania. Napadnuté konanie pritom prebieha už takmer 17 mesiacov, pričom sťažovateľke nebol dosiaľ reálne umožnený kontakt s jej maloletým synom a zo strany mestského súdu nedošlo napriek jej viacerým výzvam k realizácii žiadneho úkonu, ktorým by bola v tomto smere zjednaná náprava. Mestský súd dlhodobo toleruje protiprávne správanie otca maloletého, resp. sám svojím postupom a rozhodnutiami vytvára stav podporujúci odlúčenie maloletého dieťaťa od sťažovateľky a jej vylúčenie zo života maloletého. Nečinnosť mestského súdu, resp. jeho nezákonný postup a opakovane vydávané nezákonné rozhodnutia v napadnutom konaní dosahujú ústavnoprávne významnú intenzitu, pričom jeho následky sú nezlučiteľné taktiež so samotným obsahom a účelom základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ako aj ich základným právom na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

11. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu o odklade výkonu rozhodnutia sťažovatelia tvrdia, že mestský súd iba nekriticky prebral účelové tvrdenia otca a úplne odignoroval argumenty sťažovateľky, ako aj ňou predložené dôkazy. Sťažovateľka poprela konštatovanie mestského súdu týkajúce sa jej nevhodného správania vo vzťahu k maloletému a tvrdí, že pri snahe o realizáciu ich styku sa vždy správala milo a slušne, a teda neexistoval žiadny objektívny dôvod na obavu z jej negatívneho vplyvu na maloletého. Akcentovala, že je to práve otec, ktorý nespolupracuje, ale manipuluje maloletého proti sťažovateľke a žiadnym spôsobom sa aktívne nesnaží o realizáciu stretnutia sťažovateľky s maloletým, ale práve naopak, vykonáva všetky kroky k tomu, aby ich kontaktu zabránil. Sťažovateľke je bránené v styku s maloletým dieťaťom už sedem rokov, a to aj napriek viacerým súdnym rozhodnutiam, pričom mestský súd len poukazuje na správanie sťažovateľky bez toho, aby realizoval vhodné opatrenia, na základe ktorých by sa styk s jej maloletým dieťaťom mohol uskutočňovať. Odklad výkonu súdneho rozhodnutia do právoplatného skončenia konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. B3-39Em/2/2021 pritom podľa sťažovateľov nedáva žiaden zmysel, keďže aj v predmetnom konaní dochádza k vzniku zbytočných prieťahov, čo potvrdil aj ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 103/2024. Jediným cieľom odkladu je potom podľa názoru sťažovateľov len to, aby mestský súd nemusel v napadnutom konaní vôbec konať. Na odklad výkonu súdneho rozhodnutia pritom neboli podľa § 389 ods. 1 CMP splnené ani zákonné predpoklady, keďže realizáciou styku so sťažovateľkou nie je vážne ohrozený život, zdravie alebo priaznivý vývoj maloletého sťažovateľa. Napadnuté rozhodnutie preto sťažovatelia označujú za arbitrárne, nezákonné a účelové, pričom ním dochádza k porušeniu ich práva na spravodlivé súdne konanie a k porušeniu zásady zákazu *denegatio iustitiae*.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, replika sťažovateľov, vyjadrenie otca a kolízneho opatrovníka a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Mestský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. 1Spr/84/2025 zo 16. januára 2026 konštatoval, že postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami § 370 a nasl. CMP, pričom vo veci došlo k nariadeniu výkonu rozhodnutia v lehote podľa § 377 ods. 1 CMP. Súčasne postupoval v súlade s § 3 ods. 2 vyhlášky č. 207/2016 Z. z., keďže zistil, že plnenie rozhodnutia možno dosiahnuť účasťou na sociálnom poradenstve, psychologickom poradenstve alebo na inom odbornom poradenstve. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 144/2021-24 zo 16. februára 2021 vo veci totožnej sťažovateľky, v ktorom ústavný súd vo vzťahu k významu sporu pre sťažovateľku skonštatoval, že tento (obdobne ako v predmetnej sťažnostnej veci) vyplýva z možnosti realizácie jej vzťahu s maloletým synom, pričom v danom prípade však primárne nejde o záujem na tom, aby bola vec čo najskôr právoplatne skončená, ale predovšetkým na tom, aby počas celého štádia rodičovského konfliktu, ktorý môže presahovať rámec viacerých konaní, orgány súdnej moci konali tak, aby sa vzťah rodiča s maloletým realizoval v súlade so záujmom dieťaťa.

13. Ďalej uviedol, že jednotlivé procesné úkony boli vykonávané priebežne v primeraných referenčných dobách. Od 18. novembra 2024 do 31. januára 2025 sa spis nachádzal na odvolacom súde. Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 15CoE/13/2024-315 z 20. januára 2025, ktorým došlo k zrušeniu už citovaného neodkladného opatrenia, sa vo veci vykonávali ďalšie procesné úkony súvisiace s návrhom otca na odklad výkonu rozhodnutia, ktorý bol súdu doručený 3. apríla 2025.

14. Mestský súd poukázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 158/2025-57 z 23. apríla 2025, ktorým ústavný súd nevyhovel ústavným sťažnostiam sťažovateľov z 11. februára 2025 vo veci vedenej na mestskom súde pod sp. zn. 39Em/3/2024, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 22) okrem iného konštatoval, že v danej veci po podrobnom preskúmaní postupu mestského súdu k uvedenému času nezistil sťažovateľmi namietanú nečinnosť a neefektívnosť.

15. Rozhodnutím č. k. 39Em/3/2024-566 z 10. júla 2025 mestský súd odložil výkon rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 38P/60/2017-2783 z 21. apríla 2022 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoP/73/2023 z 24. januára 2024 o styku matky s maloletým do právoplatného skončenia konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. B3-39Em/2/2021. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. októbra 2025.

16. V dôsledku rozhodnutia predsedníčky mestského súdu sp. zn. 1SprR/2/2025 z 20. októbra 2025 o vylúčení predchádzajúcej sudkyne z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci v súlade s § 51 ods. 4 písm. d) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov došlo 23. októbra 2025 k zmene zákonnej sudkyne. K zmene zákonnej sudkyne došlo z rovnakého dôvodu súčasne vo všetkých súvisiacich paralelne prebiehajúcich konaniach týkajúcich sa maloletého [REDAKOVANÉ].

17. Uznesením z 15. januára 2025 mestský súd s poukazom na § 390 ods. 2 CMP rozhodol o pokračovaní v konaní o výkon rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III č. k. 38P/60/2017-2783 z 21. apríla 2022 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2024 sp. zn. 11CoP/73/2023 a súčasne nariadil termín pojednávania v predmetnej veci na 6. marec 2026, na ktoré sa predvolanie aktuálne doručuje účastníkom konania.

18. V podstatnej časti vyjadrenia ďalej mestský súd uviedol, že z obsahu spisu a aj z úradnej činnosti je známe, že obaja rodičia a aj maloletý od roku 2019 opakovane absolvovali odborné poradenstvo zamerané na zlepšenie vzájomnej komunikácie rodičov, vzťahu oprávnenej s maloletým a pre účely zabezpečenia stretávania sa oprávnenej s maloletým vrátane nariadovaného asistovaného styku dieťaťa s oprávnenu, ktoré boli vyhodnotené ako neúspešné, nenaplnujúce ich účel, a to z dôvodov na strane oboch rodičov; dôsledkom uvedeného je stav, kedy sa pravidelný styk matky s maloletým fakticky viac ako šesť rokov nerealizuje. Z obsahu spisu vyplýva, že rodičia aj napriek participácii štátnych orgánov dlhoročne (až do súčasnosti) nedokážu spoločne racionálne komunikovať, ich vzájomný vzťah je vysoko konfliktný, svedkom rodičovských konfliktov bol aj maloletý, medzi rodičmi prevláda hostilita, maloletý styk s matkou dlhodobo razantne odmieta a v priebehu ostatného šetrenia v domácnosti otca 21. marca 2024 odmietol pohovor s kolíznym opatrovníkom. Kolízny opatrovník v správe z 30. apríla 2025 vyslovil súhlas s navrhovaným odkladom výkonu rozhodnutia, ku ktorému súd pristúpil uznesením z 10. júla 2025 s poukazom na § 389 ods. 1 CMP, podľa ktorého súd môže odložiť výkon rozhodnutia, ak je život, zdravie alebo priaznivý vývoj maloletého výkonom rozhodnutia vážne ohrozený. Súd zisťoval názor maloletého prostredníctvom opatrovníka, ktorý vykonal pohovor s maloletým s cieľom zistenia jeho názoru. Opatrovník uviedol, že maloletý odmieta matku, zmena jeho postoja k nej by bola možná snáď len viditeľnou zmenou správania matky. Súd konštatoval, že je to práve správanie rodiča, ktoré najpodstatnejšou mierou ovplyvňuje prístup a vzťah maloletého dieťaťa k nemu, a teda že je to najmä matka, ktorá môže v najväčšej miere prispieť zmenou svojho správania k zmene jej vzťahu s maloletým a realizácii styku maloletého s matkou bez negatívnych následkov na psychiku maloletého. Matka však zmenu odmieta, odmieta účasť na odbornom psychologickom poradenstve, a to aj dobrovoľnú. K zmene tak môže dôjsť len za pomoci odborníkov. Súd vyhodnotil, že výchovné opatrenie, ktoré bolo nariadené výrokom VII uznesenia Okresného súdu Bratislava III č. k. 37P/32/2021-91 z 21. apríla 2021, ktorým bola rodičom a maloletému uložená povinnosť podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu v Centre pre deti a rodiny Bratislava – Röntgenova, v určenom rozsahu pre účely zlepšenia vzájomnej komunikácie medzi rodičmi a obnovenia vzťahu medzi matkou a maloletým, nesplnilo účel a matka v konaní vedenom na mestskom súde sp. zn. B3-39Em/2/2021, ktoré v čase rozhodovania o odklade výkonu rozhodnutia nebolo právoplatne skončené, trvala na výkone súdneho rozhodnutia o poskytovaní odborného psychologického poradenstva maloletému a proti rozhodnutiu o zastavení konania (z dôvodu nemožnosti realizovať odborné psychologické poradenstvo v určenom zariadení, pozn.) podala odvolanie. O odvolaní matky bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu č. k. 15CoE/3/2025-1130 z 5. septembra 2025 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie bolo zmenené tak, že konanie o výkon rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III č. k. 37P/32/2021-92 z 21. apríla 2021 vo výroku VII v časti, ktorým bola neodkladným opatrením uložená povinnosť maloletému podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu v Centre pre deti a rodiny Bratislava – Röntgenova, a otcovi zabezpečiť účasť maloletého na odbornom psychologickom

poradenstve v dňoch a časoch stanovených určeným zariadením, bolo zastavené z dôvodu, že došlo k zrušeniu exekučného titulu, a teda nastal dôvod zastavenia konania o výkon rozhodnutia podľa § 390 písm. b) CMP.

19. Mestský súd v závere uvádza, že nepovažuje ústavnú sťažnosť sťažovateľov za dôvodnú. Tvrdí, že predmetné konanie nie je možné posudzovať izolovane, keď štátne orgány priebežne konajú a podnikajú množstvo opatrení na ochranu práv, ktoré štát v ústave priznáva sťažovateľke ako občanovi Slovenskej republiky, avšak podotkol, že obsahom pozitívneho záväzku štátu vo vzťahu k právam a slobodám občana je povinnosť podniknúť opatrenia na ich ochranu, ale súčasťou pozitívneho záväzku nie je povinnosť dosiahnuť výsledok, ktorý občan žiada od štátu (II. ÚS 8/96, I. ÚS 4/02 a I. ÚS 314/2012).

III.2. Replika sťažovateľov:

20. Sťažovatelia v replike z 21. januára 2026 zotrvali v plnom rozsahu na tvrdeniach prezentovaných v ústavnej sťažnosti s dôrazom na požiadavku osobitnej rýchlosti postupu súdu vo veciach maloletých. Opakovane zdôraznili argumenty k preukázaniu nezákonného postupu mestského súdu, a to aj s poukázaním na dlhodobý nezákonný postup mestského súdu v ich veciach aj v iných konaniach vedených týmto súdom. Podľa sťažovateľov mestský súd v jednotlivých konaniach týkajúcich sa výkonu súdneho rozhodnutia vrátane napadnutého konania postupuje v rozpore s tvrdeniami prezentovanými v jeho vyjadrení zo 16. januára 2026 (opakovaná snaha o zastavenie konania o výkon súdneho rozhodnutia, tolerovanie protiprávneho konania otca maloletého sťažovateľa, nerealizovanie žiadnych opatrení, ktorými by bolo docielené plnenie súdneho rozhodnutia). Mestský súd sa podľa sťažovateľky snaží navodiť dojem, že za aktuálny stav nerealizovania styku medzi sťažovateľmi má byť zodpovedná sťažovateľka, čo považuje sťažovateľka za zavádzajúce a nepravdivé. Maloletý sťažovateľ je dlhodobo manipulovaný zo strany jeho otca a vzhľadom na svoj vek a dĺžku odlúčenia od sťažovateľky je nutné aktuálne tvrdenia maloletého sťažovateľa považovať len za zrkadlenie a reprodukciu tvrdení jeho otca, ktorý sťažovateľku prezentuje pred sťažovateľom účelovo v negatívnom svetle, čo však mestský súd podľa sťažovateľky úplne ignoruje.

21. Sťažovateľka zdôrazňuje, že mestský súd od roku 2017 nariadil vo veci sťažovateľov pomerne veľký počet neodkladných opatrení, v rámci ktorých bolo sťažovateľom, ako aj otcovi sťažovateľa nariadených niekoľko psychologických poradenstiev, pričom sťažovateľka sa všetkých, s výnimkou jedného, zúčastnila, na rozdiel od otca, ktorý maloletého sťažovateľa nikdy nedoniesol do priestorov Centra pre deti a rodiny Bratislava – Röntgenova, kde sa poradenstvo malo realizovať. Mestský súd takýto prístup zo strany otca sťažovateľa toleroval. S poukazom na uvedené sťažovateľka tvrdí, že skutočnosť, že v napadnutom konaní spochybnila opodstatnenosť ďalšieho psychologického poradenstva nariadeného zo strany mestského súdu a vyjadrila s ním nesúhlas, je tak plne pochopiteľná. Zároveň dala do pozornosti, že nariadenie ďalšieho psychologického poradenstva neakceptoval ani krajský súd, ktorý zrušil nariadené neodkladné opatrenie z 28. mája 2024.

III.3. Vyjadrenie otca:

22. K obsahu ústavných sťažností sa vyjadril aj otec maloletého sťažovateľa písomným podaním z 5. januára 2026. Vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sťažovateľky v podstatnej časti uviedol, že jej styk s maloletým sa v súčasnej dobe nerealizuje, avšak dôvodom na to nie je jeho prístup ako otca, resp. akékoľvek bránenie v styku sťažovateľky s maloletým synom. Tvrdí, že rešpektuje požiadavku sťažovateľky, aby sa na miesto preberania sťažovateľa nedostavoval, preto sťažovateľ na styk odchádza riadne pripravený a zbalený sám. Zdôraznil, že skutočnosť, že sťažovateľka svoju priamu komunikáciu so sťažovateľom dlhodobo nezvláda, sťažovateľa zaťažuje a straší, čo v ňom následne vzbudzuje odpor s ňou odísť na styk, za žiadnych okolností nemožno pripisovať na ťarchu otca alebo konajúceho súdu. Poukázal na to, že okrem občasných prípadov, keď sa sťažovateľka na styk riadne a včas dostaví, táto na styk v zmysle exekučného titulu dlhšiu dobu takmer nechodila a postupuje spôsobom, ktorý nevedie k reálnej možnosti obnoviť kontakt so synom, ale smeruje k medializácii prípadu maloletého syna a autoritatívnemu výkonu rozhodnutia odobratím maloletého syna a jeho odovzdaniu sťažovateľke. Sťažovateľka ani po dlhom čase nezmenila svoj postoj k maloletému synovi, je pred ním agresívna a nesnaží sa nadviazať s ním úprimnú komunikáciu.

23. Otec ďalej podrobne opísal skutkové okolnosti týkajúce sa napadnutého konania. Poukázal pritom aj na závery obsiahnuté v správe Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 10. marca 2025, podľa ktorej je súčasný stav (aj podľa priameho vyjadrenia maloletého) spôsobený agresívnym prístupom sťažovateľky a jej následnou nevládou akokoľvek participovať na riešení ňou vyvolaného problému, pre ktorý k jej styku s maloletým synom nedochádza.

24. Ak sťažovateľka označuje postup mestského súdu v napadnutom konaní sp. zn. 39Em/3/2024 ako účelový, resp. neefektívny, podľa otca je spomínaná neefektívnosť primárne spôsobená odmietavým prístupom sťažovateľky. Sťažovateľka sa napríklad odvolala proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bolo rodine v napadnutom konaní nariadené psychologické poradenstvo, avšak domáhala sa realizácie psychologického poradenstva v Centre pre deti a rodiny Bratislava – Röntgenova, nariadeného v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. 37P/32/2021. Sťažovateľka na jednej strane namieta porušovanie svojich práv na styk s maloletým synom, no na druhej strane namieta aj všetky inštitúty, ktoré by k obnove styku mohli reálne napomôcť. V kontexte s uvedeným otec poukazuje na skutočnosť, že v prípade prepojenia napadnutého konania s konaním vedeným na mestskom súde pod sp. zn. B3-39Em/2/2021 (konania prepojené napadnutým uznesením, pozn.) nejde o umelé prepojenie týchto konaní, ale o postup súdu, keď boli tieto konania vedené duplicitne (pokiaľ ide o naradené neodkladné opatrenia, pozn.) a bolo ich potrebné prepojiť a pre účely realizácie odborného poradenstva vo vzájomnej súvislosti určiť ďalší postup súdu.

25. Otec vo svojom vyjadrení zdôrazňuje, že výkon súdneho rozhodnutia nie je absolútnou povinnosťou súdu, a opätovne upozorňuje, že výkon súdneho rozhodnutia nie je ani možné realizovať v rozpore s názorom a najmä nie so záujmom maloletého syna. V súvislosti s uvedeným poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (Voleský proti Českej republike, rozsudok z 29. 6. 2004, ods. 118, Pedovič proti Českej republike, rozsudok z 18. 7. 2006, ods. 109, Pedovič proti Českej republike, rozsudok z 18. 7. 2006, ods. 115), z ktorej v podstatnom vyplýva, že štátne orgány nie sú všemocné, najmä ak sa stretávajú s rodičmi,

ktorí nie sú schopní prekonať svoju nevraživosť a nedbajú na záujmy vlastného dieťaťa. Štátne orgány síce majú vyvíjať snahu, aby tejto spolupráci napomohli, ale ich povinnosť použiť donucovacie prostriedky nemôže byť neobmedzená; musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a osobitne najlepší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva čl. 8 dohovoru. Najlepší záujem dieťaťa môže v závislosti na svojej povahe a závažnosti prevážiť nad záujmom rodiča.

26. Sťažovateľkou uplatnené základné práva v napadnutom konaní podľa názoru otca neboli porušené, práve naopak, tieto sú uprednostňované pred právami maloletého syna. Sťažovateľka *de facto* sama svojím správaním zapríčiňuje zdĺhavosť súdneho konania, keď sa jej napriek jej nezáujmu súd stále snaží vyjsť v ústrety, hľadá riešenia jej situácie, ktoré však sťažovateľka odmieta. Preto považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú a navrhuje ju odmietnuť.

27. Vo vzťahu k obsahu ústavnej sťažnosti maloletého sťažovateľa otec uviedol, že túto s poukazom na už uvedené taktiež považuje za nedôvodnú. Ak by malo podľa názoru otca dochádzať k zásahom do základných práv sťažovateľa, bolo by to skôr z dôvodov na strane sťažovateľky, pretože práve dlhodobé masívne medializovanie prípadu a súkromného života maloletého sťažovateľa zo strany jeho matky prostredníctvom jej užívateľského účtu na sociálnej sieti Facebook „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ maloletému synovi škodí, keď je napr. okrem iného s jeho rodinnou situáciou konfrontovaný zo strany jeho kamarátov, čo otec sťažovateľke už opakovane tlmočil. Sťažovateľka však aj napriek tomu so svojím konaním neprestáva, čím nepochybne porušuje spomenuté základné práva maloletého.

III.4. Vyjadrenie kolízneho opatrovníka:

28. Kolízny opatrovník písomné vyjadrenie nepodal.

III.5. K ústnemu pojednávaniu:

29. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním:

30. Ústavný súd stabilne judikuje, že účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným

rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

31. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESLP vo veci Frydlender proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku zo 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje právnu a faktickú zložitosť vecí, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

32. Predmetom napadnutého konania vedeného mestským súdom je rozhodovanie vo veci nariadenia výkonu právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 38P/60/2017 z 21. apríla 2022 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11CoP/73/2023 z 24. januára 2024 v časti o úprave styku sťažovateľky s jej maloletým synom. Napadnuté konanie sa začalo na návrh sťažovateľky na základe jej tvrdenia, že povinný (otec) dlhodobo odmieta plniť súdom stanovenú povinnosť umožniť jej kontakt s maloletým synom.

33. Ústavný súd konštatuje, že tento typ konania tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, pričom napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložitú vec.

34. Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, je potrebné uznať pri tomto druhu konania vzhľadom na jeho charakter určitý stupeň náročnosti z hľadiska potreby dokazovania týkajúceho sa otázky dodržiavania povinností vyplývajúcich zo súdneho rozhodnutia o úprave styku s maloletým. Práve z dôvodu nevyhnutnosti zistiť, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu, o ktorého výkon ide, je takéto konanie v zásade skutkovo zložitejšie, keďže aj v dôsledku princípu materiálnej pravdy, ktorý sa uplatňuje v civilných mimosporových konaniach, sa kladú zvýšené nároky na vo veci konajúci všeobecný súd v kontexte jeho povinnosti zisťovať skutočný stav veci, nielen skutkový, teda účastníkmi tvrdený (čl. 6 CMP). Zároveň nie je možné prehliadnúť ani skutočnosť, že napadnuté konanie je v okolnostiach prerokúvanej veci skutkovo zložitejšie aj vzhľadom na vzťahy v rodine vyznačujúce sa výrazným rodičovským konfliktom, ktorý sa prejavil v samotnom už popísanom priebehu napadnutého konania osvedčujúcim existenciu výraznej až neprekonateľnej disharmónie vzájomných vzťahov medzi rodičmi maloletého, ako aj medzi sťažovateľkou a maloletým sťažovateľom vyžadujúcej si (aj) intervenciu interdisciplinárnych inštitúcií.

35. Súčasťou prvého kritéria je aj povaha prerokúvanej veci. V danom prípade je nevyhnutné poznamenať, že ide o prednostnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu. V prerokúvanej veci ide o osobitný druh konania, v ktorom zákon striktné predpisuje, ako súd musí vo veci postupovať. Navyše je nevyhnutné, aby súd konal so zvláštnou naliehavosťou vzhľadom na prípadné dôsledky, aké nadmerná dĺžka konania môže mať vo vzájomných vzťahoch detí a ich rodičov.

36. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť.

37. Ústavný súd už vo svojom náleze č. k. I. ÚS 158/2025-57 z 23. apríla 2025 konštatoval, že správanie sťažovateľky (ako aj otca maloletého sťažovateľa) v napadnutom konaní podstatným spôsobom ovplyvnilo rýchlejší postup mestského súdu (vo fáze doručovania rozhodnutia a následných úkonov doručovania podľa § 167 CSP), keď napr. účastníci konania prostredníctvom svojich právnych zástupcov preberali doručované písomnosti až uplynutím 15-dňovej úložnej lehoty fikciou doručovania, a to opakovane (pozri bod 39 nálezu).

37.1. V priebehu napadnutého konania predsedníčka mestského súdu dvakrát rozhodovala o vylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania v napadnutom konaní. Prvýkrát to bolo na podklade námietky zaujatosti vznesenej sťažovateľkou (18. augusta 2024, pozn.) proti zákonnej sudkyňi. Námietka zaujatosti bola vybavovaná pred predložením súdneho spisu odvolaciemu súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu mestského súdu č. k. 39Em/3/2024-221 z 28. mája 2024 (námietka vybavená uznesením predsedníčky mestského súdu o nevyhlúčení zákonnej sudkyne sp. zn. 1SprR/21/2024 z 18. októbra 2024). Hoci nemožno účastníkovi konania brániť vo využívaní procesných inštitútov, ktoré má v rámci súdneho procesu k dispozícii, v konkrétnom prípade sťažovateľky, vysporiadanie sa s otázkou (ne)zaujatosti zákonnej sudkyne a oznámením dôvodov na vylúčenie zákonnej sudkyne z dôvodu podanej žaloby o ochranu osobnosti proti zákonnej sudkyňi predstavovalo objektívne oddialenie predloženia veci odvolaciemu súdu (pozri bod 39 nálezu).

37.2. Druhýkrát bol dôvodom na rozhodovanie o vylúčení zákonnej sudkyne podnet samotnej zákonnej sudkyne, ktorá 14. augusta 2025 predložila predsedníčke súdu spis na rozhodnutie podľa § 50 CSP o vylúčení sudcu z dôvodu, že sa cíti byť v predmetnej veci zaujatá (z dôvodu pokračovania občianskeho konania medzi ňou a sťažovateľkou, ako aj kvôli podaniu podnetu, ktorý bol doručený generálnej prokuratúre 13. augusta 2025 na preverenie, či s poukazom na príspevky a videá zverejňované sťažovateľkou na jej užívateľskom účte na sociálnej sieti Facebook „Iniciatíva za vymazaných rodičov“ nenapĺňajú skutkovú podstatu trestného činu, čo zakladá podľa jej názoru odôvodnené pochybnosti o jej nezaujatosti v pridelených veciach. Uznesením sp. zn. 1SprR/21/2025 z 20. októbra 2025 predsedníčka mestského súdu vylúčila zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania v napadnutom konaní s odôvodnením, že v danom prípade sú dané okolnosti svedčiacie o tom, že existuje pomer sudkyne k strane sporu (matke maloletého dieťaťa) objektívne vzbudzujúci pochybnosti o jej nezaujatosti pri rozhodovaní v predmetnom spore. Početné útoky matky maloletého voči osobe konajúcej sudkyne prezentované verejne na sociálnych sieťach s presahom do jej osobného súkromného života a súčasne evidentne adresované na viaceré dostupné štátne inštitúcie svedčia o extrémne nepriateľskom postoji matky voči osobe konajúcej sudkyne, u ktorej vyvolávajú potrebu brániť sa, čo zasahuje nielen do jej subjektívneho pocitu nestrannosti pri rozhodovaní, ale môže mať vplyv aj na jej vonkajšie zdanie. Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o námietke zaujatosti vznesenej zákonnou sudkyňou malo nesporne vplyv na dĺžku a priebeh napadnutého konania, a to nielen z dôvodu nutnosti rozhodnúť o námietke zaujatosti zákonného sudcu, ale následne aj kvôli potrebe novej zákonnej sudkyne oboznámiť sa s obsahom súdneho spisu v napadnutom konaní, pričom nie je možné v okolnostiach daného prípadu opomenúť, že primárnou príčinou, pre ktorú pôvodná zákonná sudkyňa vzniesla námietku zaujatosti vo vzťahu k sťažovateľke, ktorá bola následne vyhodnotená ako opodstatnená, bolo práve nepriateľské a útočné správanie sťažovateľky k osobe zákonnej sudkyne s presahom do jej osobného života.

37.3. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil, že 16. februára 2026 bol predsedníčke mestského súdu doručený ďalší návrh sťažovateľky na vylúčenie zákonnej sudkyne z napadnutého konania z dôvodu jej zaujatosti.

38. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

39. K prehľadu procesných úkonov, tak ako vyplývajú z bodu 19 – 19.3 nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 158/2025-57 z 23. apríla 2025, ústavný súd uvádza, že postup mestského súdu v napadnutom konaní sa v období od podania návrhu na začatie konania do marca 2025 nevyznačuje nečinnosťou a neefektívnosťou, čo už ústavný súd konštatoval v uvedenom náleze.

40. Pokiaľ ide o postup mestského súdu od apríla 2025, z obsahu zapožičaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že otec maloletého podaním z 3. apríla 2025 navrhol mestskému súdu odložiť výkon súdneho rozhodnutia v napadnutom konaní. S návrhom na odklad výkonu súdneho rozhodnutia vyjadril súhlas opatrovník v podaní doručenom mestskému súdu 2. mája 2025. Sťažovateľka mestskému súdu podaním doručeným 5. mája 2025 oznámila, že s návrhom na odklad výkonu súdneho rozhodnutia nesúhlasí. Otec maloletého podaním doručeným mestskému súdu 13. mája 2025 oznámil, že sa stotožňuje s vyjadrením opatrovníka z 30. apríla 2025 a na podanom návrhu trvá. Výzvou z 9. júna 2025 mestský súd opätovne požiadal účastníkov konania, aby sa vyjadrili k návrhu na odklad výkonu súdneho rozhodnutia v napadnutom konaní. Sťažovateľka mestskému súdu 4. júla 2025 oznámila, že s návrhom na odklad výkonu rozhodnutia nesúhlasí a že sa nestotožňuje ani s vyjadrením opatrovníka z 30. apríla 2025. Podaním doručeným mestskému súdu 13. júna 2025 otec maloletého oznámil, že na podanom návrhu na odklad výkonu súdneho rozhodnutia trvá. O návrhu otca na odklad výkonu súdneho rozhodnutia rozhodol mestský súd uznesením z 10. júla 2025, ktorým odložil výkon súdneho rozhodnutia do právoplatného skončenia konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. B3-39Em/2/2021. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 28. júla 2025.

40.1. Z obsahu súdneho spisu ďalej vyplýva, že sťažovateľka pravidelne svojimi podaniami doručenými mestskému súdu 4. apríla 2025, 13. apríla 2025, 16. apríla 2025, 28. apríla 2025, 6. mája 2025, 13. mája 2025, 15. mája 2025 a 20. mája 2025 žiadala mestský súd o uloženie pokuty 1 000 eur otcovi maloletého sťažovateľa za zmarenie realizácie styku s maloletým v termínoch bližšie špecifikovaných v uvedených podaniach. Sťažovateľka v jednom prípade (podanie doručené mestskému súdu 16. apríla 2025) potvrdila, že syna videla (16. apríla 2025), avšak k realizácii styku v súdom stanovenom rozsahu nedošlo. Obsahom súdneho spisu sú zároveň aj podania otca zo 4. apríla 2025, 17. apríla 2025 a 13. mája 2025, v ktorých tento, naopak, tvrdí, že sťažovateľka sa na stretnutia v súdom stanovenom čase a v termínoch bližšie špecifikovaných v uvedených podaniach nedostavovala, s výnimkou dvoch prípadov, a to 16. apríla 2025, keď maloletý matku spočiatku odmietal, ale keďže táto mala vo vzťahu k synovi komunikovať bez útokov a s pokojom, maloletý s ňou komunikoval, no odmietal s ňou odísť. K stretnutiu sťažovateľky so synom malo dôjsť aj 18. apríla 2025, avšak v uvedenom prípade mala sťažovateľka vo vzťahu k maloletému synovi zvoliť menej empatický prístup, v dôsledku čoho maloletý odmietol so sťažovateľkou komunikovať.

40.2. Ústavný súd zistil, že od 7. augusta 2025 do 7. októbra 2025 sa súdny spis nachádzal na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky. Podaním z 13. augusta 2025 doručeným mestskému súdu 14. augusta 2025 zákonná sudkyňa oznámila predsedníčke mestského súdu, že v jej prípade existujú dôvody na vylúčenie sudcu podľa § 50 CSP z dôvodu, že sa cíti byť v predmetnej veci zaujatá. Uznesením sp. zn. 1SprR/21/2025 z 20. októbra 2025 predsedníčka mestského súdu vylúčila zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania v napadnutom konaní s odôvodnením, že v danom prípade sú dané okolnosti svedčiacie o tom, že existuje pomer sudkyne k strane sporu. Novej zákonnej sudkyňi bol spis v predmetnej veci pridelený 23. októbra 2025. V čase, keď bol spis predložený predsedníčke mestského súdu pre účely rozhodnutia o námietke zaujatosti, krajský súd uznesením č. k. 15CoE/3/2025-1130 z 5. septembra 2025 na základe odvolania sťažovateľky proti uzneseniu mestského súdu č. k. B3-39Em/2/2021-1022 z 15. novembra 2024 zmenil toto rozhodnutie tak, že konanie o výkon rozhodnutia okresného súdu č. k. 37P/32/2021-92 z 21. apríla 2021 vo výroku VII v časti, ktorým bola neodkladným opatrením uložená povinnosť maloleťmu podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu v Centre pre deti a rodiny Bratislava – Röntgenova, a otcovi zabezpečiť účasť maloleťmu na odbornom psychologickom poradenstve v dňoch a časoch stanovených zariadením, zastavil z dôvodu, že došlo k zrušeniu exekučného titulu, a teda nastal dôvod zastavenia konania o výkon rozhodnutia podľa § 390 písm. b) CMP (konanie vedené na mestskom súde pod sp. zn. B3-39Em/2/2021, do právoplatnosti skončenia ktorého bol odložený výkon rozhodnutia napadnutým uznesením v napadnutom konaní). Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. októbra 2025.

40.3. Z obsahu zapožičaného spisu ďalej vyplýva, že mestský súd uznesením č. k. 39Em/3/2024-786 z 15. januára 2025 rozhodol o pokračovaní v konaní a nariadil termín pojednávania na 6. marec 2026. Pojednávanie nariadené na 6. marec 2026 bolo odročené na základe žiadosti otca, ktorý sa pojednávania nemohol zúčastniť z dôvodu jeho práceneschopnosti a požiadal o jeho odročenie. Podaním doručeným súdu 3. marca 2026 otec podal návrh na ustanovenie znalca z odboru psychiatrie s cieľom posúdenia duševného stavu matky s poukazom na skutočnosť, že správanie matky je naďalej nekontrolovateľne a veľmi agresívne. Dňa 4. marca 2026 otec doručil mestskému súdu návrh na odloženie výkonu súdneho rozhodnutia, ktorý mestský súd doručil sťažovateľke a kolíznemu opatrovníkovi. Mestský súd v predmetnom konaní 9. marca 2026 nariadil nový termín pojednávania na 20. apríl 2026 a zároveň 9. marca 2026 podal podnet Úradu komisára pre deti, aby zväzil vstup do predmetného konania pre účely ochrany maloleťmu, podal podnet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Krajskej prokuratúry v Bratislave a Okresnej prokuratúry Bratislava III, aby civilný prokurátor zväzil vstup do predmetného konania, a požiadal Úrad práce sociálnych vecí a rodiny, aby vykonali pohovor s maloleťm v lehote 15 dní, resp. aby v uvedenej lehote zistil, či maloleť má o pohovor so sudkyňou záujem.

41. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd opakovane pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné priet'ahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (m. m. I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, I. ÚS 156/2019, I. ÚS 411/2020).

42. Po dôslednom preskúmaní postupu mestského súdu v napadnutom konaní ústavný súd zistil, že tvrdenia sťažovateľov v dôvodoch ústavných sťažností týkajúce sa nečinnosti a neefektívnej činnosti mestského súdu nemajú v súdnom spise oporu. Mestský súd vo veci sťažovateľov postupoval plynule, reagoval na procesnú aktivitu účastníkov konania. Ako dôvod zakladajúci možnosť konštatovania zbytočných prietáhov z dôvodu neefektívnej činnosti v napadnutom konaní smerujúcej k neoprávnenému zásahu do základných práv sťažovateľov ústavný súd nevyhodnotil ani skutočnosť, že zo strany mestského súdu v danom prípade doteraz nedošlo k nútenému výkonu súdneho rozhodnutia alebo k uloženiu pokuty za nerealizáciu styku sťažovateľky s maloletým sťažovateľom. Naopak, zo súdneho spisu je zjavné, že rodičia aj napriek participácii štátnych orgánov dlhodobo nedokážu spoločne racionálne komunikovať. Medzi rodičmi, ako aj medzi sťažovateľkou a maloletým sťažovateľom existuje výrazná až neprekonateľná disharmónia vzájomných vzťahov. V konaní bolo preukázané, že medzi maloletým sťažovateľom a sťažovateľkou dochádza k osobnému kontaktu, nie však k realizácii styku pravidelne, v rozsahu a v termínoch v zmysle exekučného titulu. Výrazný vplyv na samotnú realizáciu, priebeh a dĺžku stretnutia sťažovateľky s jej maloletým synom má najmä správanie matky, kedy sa na styk dostaví, jej postoj k synovi, spôsob, ako s ním komunikuje, o čom s ním komunikuje. Je potrebné si uvedomiť, že plynutím času sa stupňuje odcudzenie a odmietavý postoj maloletého sťažovateľa vo vzťahu k sťažovateľke, pričom len samotný vo vzťahu k maloletému vynútený výkon rozhodnutia bez ďalšieho nie je riešením k opätovnému vybudovaniu pozitívneho vzťahu medzi matkou a synom. Výsledok sanácie rodinných vzťahov v danom prípade vo veľkej miere závisí od správania rodičov, rešpektovania odporúčaní odborníkov a poskytovania potrebnej súčinnosti zo strany oboch rodičov a nevyhnutne vyžaduje aj proaktívny prístup samotných členov rodiny, predovšetkým matky a otca maloletého. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že povinnosť štátnych orgánov prijať také opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s dieťaťom, ktorí nežijú spoločne, nie je absolútna a porozumenie a spolupráca všetkých zúčastnených osôb predstavuje dôležitý faktor. Štátne orgány síce majú vyvíjať snahu, aby tejto spolupráci napomohli, ale ich povinnosť použiť donucovacie prostriedky nemôže byť neobmedzená, musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a osobitne najlepší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva čl. 8 dohovoru. Najlepší záujem dieťaťa môže v závislosti na svojej povahe a závažnosti prevážiť nad záujmom rodiča (pozri rozsudok ESĽP vo veci Volenský proti Českej republike, rozsudok z 29. 6. 2004, ods. 118, vo veci Pedović proti Českej republike, rozsudok z 18. 7. 2006, ods. 109).

43. V celkovom kontexte veci posúdením časového rámca, v ktorom boli jednotlivé úkony súdu v rámci personálnej exekúcie realizované, berúc do úvahy správanie sťažovateľky, otca maloletého sťažovateľa a postoj maloletého k realizácii styku, nemá sťažovateľmi vznesená námietka nečinnosti a neefektívnej činnosti opodstatnenie. Ústavný súd sa presvedčil o tom, že mestský súd svojím postupom v namietanom konaní sledoval primárny cieľ, aby sa vzťah sťažovateľky s maloletým sťažovateľom na pozadí trvajúceho intenzívneho konfliktného vzťahu oboch rodičov, ako aj sťažovateľky s jej maloletým synom realizoval v súlade so záujmom dieťaťa.

44. S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že prietahový postup mestského súdu indikovaný sťažovateľmi nenapĺňa svojou intenzitou požiadavku závažnosti do takej miery, aby táto dosiahla ústavnoprávny rozmer. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľov namietajúcej porušenie ich základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu nebolo možné vyhovieť (výrok tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 7 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým konaním:

45. Sťažovatelia v príčinnej súvislosti s existenciou zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní namietajú aj porušenie citovaných práv hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že nezistil takú intenzitu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, ktorá by mala za následok zásah do samotnej podstaty označených hmotných práv, a tak umožnila ústavnému súdu prijať záver o porušení označených práv sťažovateľov. Rovnako ústavný súd nezistil taký postup mestského súdu v napadnutom konaní, ktorý by signalizoval pochybenia intenzity spôsobilej uvažovať o vyslovení záveru o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). Aj v tejto časti preto ústavný súd dospel k záveru, že ústavným sťažnostiam sťažovateľov nie je možné vyhovieť (výrok tohto nálezu).

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením:

46. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením je založená na tvrdení o nezákonnosti, nesprávnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia procesného charakteru, ktorým mestský súd odložil výkon rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 38P/60/2017 z 21. apríla 2022 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11CoP/73/2023 z 24. januára 2024, ktoré upravuje styk sťažovateľky s jej maloletým synom do právoplatného skončenia konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. B3-39Em/2/2021.

47. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

48. Súčasťou obsahu základného práva na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Arbitrárnosť môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané

bez akéhokolvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

49. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

50. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd na základe obsahu vyjadrenia mestského súdu zo 16. januára 2026 zistil, že mestský súd v napadnutom konaní uznesením sp. zn. 39Em/3/2024 z 15. januára 2026 s poukazom na § 390 ods. 2 CMP rozhodol o pokračovaní v konaní o výkon rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 38P/60/2017 z 21. apríla 2022 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11CoP/73/2023 z 24. januára 2024 a súčasne nariadil termín pojednávania v predmetnej veci na 6. marec 2026.

51. Uvedeným postupom mestského súdu nastala situácia, ktorej sa sťažovatelia vo vzťahu k napadnutému uzneseniu domáhali touto ústavnou sťažnosťou, a teda mestský súd pokračuje v napadnutom konaní. K zmene tak došlo síce až po podaní ústavnej sťažnosti, uvedené však nemá žiadnu relevanciu vo vzťahu k okolnosti, že ústavný súd poskytuje ochranu označeným základným právam, pokiaľ k ich náprave nemôže dôjsť v konaní pred iným orgánom verejnej moci, v danom prípade pred mestským súdom, k čomu nepochybne došlo.

52. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu ústavným súdom v procesnej situácii sťažovateľov tak stratilo akýkoľvek význam, teda nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstúpil v tejto fáze do prebiehajúceho súdneho konania a uplatnil svoju právomoc. Napokon aj sťažovateľmi navrhované zrušenie napadnutého uznesenia by bolo rovnako nadbytočné a bez právneho významu.

53. Za daných okolností nebolo možné dospieť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľov napadnutým uznesením mestského súdu, a preto ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhoviel (výrok nálezu).

54. Keďže rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov bolo podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti vo veci samej (vyslovením porušenia označených práv), bolo bez právneho významu zaoberať sa týmito ďalšími návrhmi, konkrétne návrhom na priznanie finančného zadost'učinenia či návrhom na priznanie nároku na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu